

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: En Digter og hans Elskede

Citation: Hertz, Henrik: "En Digter og hans Elskede", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 136. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid66778/facsimile.pdf (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

En Digter og hans Elskede.

(Morgen-Situation.)

Min Elskede sidder med tankesuldt Blik
Og yndige Lader,
Og nipper af Lyens forfriskende Drik,
Og kaster i Bogen stjaalent et Blik,
Og sidder og blader.
Og alt imellem hun vugger et Noer,
Og synger: Du Søde! vor og bliv stor,
Og smul som din Fader!

— Min Elskede ligner din blændende Dag,
Braziliens Sommer!
Den svømmer paa Engen med stille Behag,
Og duster og dør i et Landedrag,
Naar Aftenen kommer.
Men Solen vækker ved Morgenens Dug
Din rødmande Dag med et brændende Gult,
Braziliens Sommer!

Jeg kom fra Kejsen med soelbrændt Hud
Og Længselens Klage;
Da møbte jeg dig, min livsalige Brud!
Blufærdig du gif med Familien ud,
Og stotted' tilbage.
Sig Solens Straale min Lankes Glød
For dig, min rødmenende Dag! udgjed
Sin Længsel og Klage.

— Min Elskede ligner din pragtfulde Nat,
Arabien's Hede!
Naar Orkenen strækker sig heed og nat,
Da kommer den dybe, stjernede Nat
Med Skygger saa brede.
Og Natten kjøler den hede Begjær;
Dugtaarer dine Gifternes er,
Arabien's Hede!

Fortæret, Elske! af Længselens Brand
Jeg kom fra det Fjerne.
Da traadte du hen til den eenfomme Mand
Som Natten, der træffer Orkenens Sand
Med Kjærligheds Stjerne.
Din Naade Kjølighed til mig bar;
Dit Die, der smagted' i Taarer, var
Min skjulte Gifterne.

— Hjertelste Gustru! min tugtige Vix!
Min Melaiide!
Hvi synker dit Hoved, et blomstrende Siv?
Hvi sidder du taus, min drømmende Vix?
Og klotter tilside?
Hvi springer Unsejlsens Rojer, ud
Og dækker som Slevet din Kind, min Brud!
Og Natten den hvide?

Guds hellige Moder! jaa taus? O taef!
Hvad feiler dig, Kjære!
Min halve Himmel fra dig jeg kjæl:
Thi har jeg Ret til din halve Dval,
Og den vil jeg bære.
Hvi peger du taus paa den sovende Slut?
Hvad? troer du mit Kjød og mit Blod forskudt?
O, frygt ei, du Kjære!

Har du da glemt, at Trekseren fik
En Krybbe til Leie?
At Ismael fandt den løbskende Drik,
Mens Hagar fulgte med haabløst Blik
Sit dyreste Gie?
O, sørg ei, at vor Fremtid er mørk!
Til Kijaka fører os Genjømhed's Drik
Og brændende Veie.

Jeg vil ei sørge, jeg heller ei tan;
Thi min er en Krone!
Dit Favntag er mit blomstrende Land;
Dit Skjød som Rigets ypperste Mand
Jeg valgte til Throne!
Naturen lyser i Kuld og Rjøn
Det Barn, der bier dit Bryll i Løn,
Min yndige Kone!

— Imens jeg talte, begyndte smaat
Min Elskte at smile.
„Åh! — sagde hun — tæl lidt jagters blot!
„Du vækker mig Drengen; han sover saa godt,
„Og trænger til Hvile.
„Men vil du vide, hvorfor jeg er vred,
„Læs Digtet her, jeg standsede ved,
„Om „Cypriens Pile.“

„Vel skal det hjælpe mig stort, at vi
„Vor Kjærlighed skjule.
„Det Digt er af dig; du skildrer deri
„Hvad du har kaldet: En Nats Poesie,
„Og lyder en Smule.
„Åh, hvad man bekjender en Digter sig,
„Det veed imorgen den halve By —
„I flugtige Fugle!“

O stand's — jeg sagde — døen med Fornuft
Hvad Folk kalder Metter.
Som Digter giver jeg Følelsen Luft
I Ritur og Loner, i Rhythmernes Duft
Af samme Sonnetter.
Er det ei Gratiens Slør, hvori
Jeg hylled' dit tugtige Poesie
Og Kjærligheds Natter?

Al, vredes ei, at jeg skildrer Sligt
Og lader det trykke!
Jeg synes dog, det er Digterens Pligt
At skrive for Folket et trostende Digt
Om Menneskets Lykke.
Den smukkeste Laare, den rene Lyft,
Den giver jeg Ord og smeltende Mest
Og digterisk Smykke.

— „O, de Poeter! ja dem vil vi troe!“
Saa udbød hun atter,
Og lullede' min vaagnende Slut i Ro,
Og hvijskede: „Din Fader er søn og tro!
„Men — sang hun med Latter —
„Tag ikke til Monster den hæslige Mand!
„Bliv ærbar i Tale — lidt meer end han;
„Og — bliv ei Forfatter!“